

Дашиъл Хамет

Момичето със сребърните
очи

Телефонът иззвъня и ме събуди. Изтърколих се до ръба на леглото и се пресегнах за слушалката. От нея чух педантичния глас на Стария – шефа на детективската агенция „Континентъл“ в Сан Франциско:

– Извинявай, че те безпокоя, но се налага да идеш до жилищния блок „Глентън“ на Левънуърт Стрийт. Току-що ми се обади някой си Бърк Пангбърн, там живеел, и поиска веднага да му изпратим човек. Май беше доста разтревожен. Нали ще се заемеш? Иди и виж какво иска.

Измъгнах, че ще ида, и с прозевки, протягания и проклетия по адрес на Пангбърн, който и да беше той, измъкнах тежкото си тяло от пижамата и го напъхах в дрехите за излизане.

Щом стигнах в „Глентън“, установих, че мъжът, който смути сутрешния ми неделен сън, е към двайсет и пет годишен, слаб, с бледо лице и големи кафяви очи, зачервени или от безсъние, или от плач, или от двете заедно. Когато ми отвори, дългата му кестенява коса беше разчорлена. Върху виненочервената копринена пижама носеше бледоморав халат, изпъстрен с големи зелени папагали.

Стаята, в която ме въведе, приличаше на зала за търгове малко преди разпродажба. Тумбести сини вази, криви червени вази, източени жълти вази, вази във всевъзможни форми и цветове, статуетки от мрамор, абаносово дърво и от какво ли не, фенери, настолни лампи и свещници, завеси, килимчета за стена и за под, мебели и джунджурии с причудлив вид, странни картини, закачени на неочаквани места. Не беше стая, където да намериш уют.

– Годеницата ми изчезна! – започна той направо с писклив истеричен глас. – Нещо ѝ се е случило! Станала е жертва на страшен заговор! Искам да я намерите... да я измъкнете от това ужасно...

Дотук го слушах и после изключих. Устата му бълваше порой от думи – „похитен дух... тайнствено нещо... примамена в капан“, – но бяха толкова несвързани, че нищо не загрявах. Затова престанах да се напъгам и го оставих да се изприказва.

Бях виждал и по-разстроени мъже от него, но халатът на папагали и обстановката в тази налудничаво обзаведена стая придаваха на излиянието му театрален вид, а онова, което казваше, звучеше съвсем налудничаво.

В нормално състояние момъкът сигурно изглеждаше чудесно – чертите на лицето му бяха безупречни, устата и брадичката бяха малко безволеви, но пък имаше високо, интелигентно чело. Докато ме заливаше с невъобразима олелия, от която едва улавях по някой мелодраматичен

израз, ми хрумна, че по би му отивал халат с кукувици.

Най-сетне запасът му от езикови средства се изчерпа. Беше протегнал към мен двете си ръце в умолителен жест и само повтаряше:

– Ще го направите ли? Ще го направите ли? Нали ще го направите?

Кимнах успокоително и забелязах сълзите, които се стичаха по мършавите му бузи.

– Какво ще кажете да започнем сега отначало? – предложих и предпазливо седнах на някаква засукана пейчица, която хич не изглеждаше стабилна.

– Разбира се! Разбира се! – Той стоеше пред мен широко разкрячен и се опитваше да поприбере косите си с ръка. – Началото. Тя ми пишеше редовно, всеки ден, но изведнъж...

– Това не е никакво начало. – срязах го. – Първо, коя е тя? Второ, що за птица е?

– Тя е Джийн Делано! – възкликна той, удивен от моето невежество. – И ми е годеница. А сега изчезна и знам, че...

Започна нова истерична тирада от изрази като „жертва на гнусен заговор“ и „коварен капан“.

Накрая успях криво-ляво да го успокоя и от онова, което ми каза между емоционалните изблици, разбрах следното:

Този Бърк Пангбъرن беше поет. Преди два месеца неговите издатели му препратили писмо от някоя си Джийн Делано, която обсипвала с хвалебствия новата му стихосбирка. Тази Джийн случайно живеела в Сан Франциско, ала не знаела, че поетът диша и твори в същия град. Той ѝ пратил благодарствено писмо и получил отговор. След няколко дни се срещнали. Ако беше така прекрасна, както твърдеше той, нямаше защо да го виня, че се е влюбил. Но беше ли в действителност красавица, или не, нямаше никакво значение – той я смяташе за такава и беше хлътнал здравата.

Тази мадама Делано била отскоро в Сан Франциско и когато поетът се запознал с нея, живеела сама в апартамент на Ашбъри Авеню. Той не знаел нищо за миналото ѝ, нито откъде е дошла. Но от някои намеци и странности в поведението, които не можеше да опише, подозираше, че над нея е надвиснала опасност. Нейното минало, както и настоящето ѝ не били лишени от трудности. Той обаче нямаше понятие какви са те. Не го интересувало. Не знаеше нищичко за нея, освен, че била красива, че я обичал и че обещала да се омъжи за него. Съвсем неочаквано на трети същия месец, тоест точно двайсет и един дни преди онази неделна сутрин, годеницата му напуснала Сан Франциско. Преди това му

изпратила бележка по човек.

След като твърдо заявих, че настоявам да я прочета, най-после се съгласи да ми я покаже.

Бърк, любов моя,

Получих телеграма и спешно трябва да замина на изток с първия влак. Опитах да ти се обадя по телефона, но не можах да се свържа. Ще ти пиша, щом се настаня на постоянен адрес. Ако нещо (Тези две думи бяха задраскани и едва се разчитаха.) Обичай ме, докато се върна и остана при теб завинаги.

Твоя Джийн

След девет дни се получило друго писмо – от Балтимор, щата Мериленд. Преди да го зърна, стигнахме почти до бой. В него пишеше:

Прескъпи ми поете,

Имам чувството, че са минали две-години, откакто те видях за последен път, а още месец-два ще бъдем разделени.

Любими, сега не мога да ти кажа какво ме доведе тук. Има неща, които не са за писане. Но щом се върна при теб, ще ти разправам тази гадна история от игла до конец.

Каквото и да се случи – имам предвид с мен, – ще ме обичаш винаги, нали, любими? Ама че глупости пиша. Нищо няма да се случи. Просто съм уморена от пътуването, току-що слязох от влака.

Утре ще ти напиша дълго, дълго писмо, за сметка на сегашното.

Адресът ми тук е: Норт Стрикър Стрийт № 215. Моля, господине, пишете ми най-малко по едно писмо на ден!

Вечно твоя Джийн

В продължение на девет дни получавал от нея по едно писмо всеки ден, а в понеделник – две, заради пропуснатата неделя. После писмата секнали. А неговите, които пращал на посочения адрес, започнали да се връщат с печат „Лицето неизвестно“. Изпратил и телеграма, но от компанията му съобщили, че в Балтимор не са намерили въпросната Джийн Делано на този адрес.

Напразно чакал още три дни да получи вест от нея. Тогава си купил билет за влака до Балтимор.

– Но ме достраша да тръгна – заключи той. – Знам, че е в беда,

усещам го, но аз съм само един загубен поет. Не мога да се оправям с такива заплетени истории. Или нищо няма да открия, или ако имам късмет и се натъкна на нещо, така ще оплескам работата, че може да стане още по-опасно за нея. Не смея да се изгърся ей-така, без да знам дали ще съм от полза, или ще ѝ навреда. Това е работа за специалист. Та се сетих за вашата агенция. Само трябва да ми обещаете, че ще действате внимателно. Възможно е тя да не иска вашето съдействие. Може да се наложи да ѝ помогнете, без тя да разбере. Вие сте свикнали с такива неща и ще се справите, нали?

Трябваше да премисля добре, преди да му отговоря. Двата най-големи кошмара за една детективска агенция са хората, които под прикритието на законни действия могат да те замесят в престъпен план или в развод, и безотговорните фантазори, плуващи в илюзиите на собствените си бълнувания.

Това поетче, дето седеше срещу мен и нервно чупеше дългите си бледи пръсти, изглежда, не лъжеше. Но не знаех дали е с всичкия си.

– Господин Пангбърн – рекох накрая, – нямам нищо против да работя за вас, но не съм сигурен, че е възможно. Агенция „Континентъл“ има много строги изисквания. Не че се съмнявам във вас, но съм само изпълнител и трябва да карам по правилата. Ако ни посочите някоя фирма или лице, например известен адвокат или друг, който да гарантира за вас, с удоволствие ще продължим работата по случая. Иначе, опаявам се, че...

– Но тя е в опасност! – избухна той. – Знаем го, сигурен съм... Да не искате да разправям на тоя и на она за нейните проблеми... Целият град ли трябва да научи?

– Съжалявам, но не мога да започна, без да ми посочите гарант. – Станах да си вървя. – Детективски агенции има колкото щете и повечето не са толкова придирчиви.

Той прехапа долната си устна като малко момче, сторило пакост – аха, да заплаче. Ала вместо това отрони бавно:

– Сигурно имате право. Ще ви насоча към моя зет Рой Аксфорд. Неговата дума тежи ли достатъчно?

– Да.

Рой Аксфорд – Р. Ф. Аксфорд – беше едър собственик на мини с дялове поне в половината големи предприятия по тихоокеанското крайбрежие и неговата дума тежеше достатъчно пред всекиго за всичко.

– Ако успеете да се свържете с него сега и да ми уредите среща още днес, ще спестим време.

Пангбърн прекоси стаята и бръкна под купчина вехтории, за да измъкне телефона. След минута разговаряше с някаква жена на име Рита.

– Рой вкъщи ли е?... Няма ли да излиза следобед?... Не, ще те помоля да му предадеш нещо... Изпращам при него един господин по личен въпрос, става въпрос за мен, ще бъда много благодарен, ако помогне... Да... Ще разбереш, Рита... Не е за телефонен разговор... Да, благодаря.

Той пхна апарата обратно в скривалището от изящни джунджурии и се обърна към мен.

– Зет ми ще си е у дома до два часа. Предайте му какво съм ви разказал и ако се съмнява в нещо, нека ми се обади. Ще трябва да му кажете всичко, защото той не знае нищо за госпожица Делано.

– Добре. Преди да тръгна, трябва да ми я опишете.

– Прекрасна е! Най-красивата жена на света!

С това описание можеше да вземе награда на конкурс за комплименти.

– Това няма да ми е много от полза – обясних му. – На колко години е?

– Двайсет и две.

– Ръст?

– Около метър и седемдесет, може би и седемдесет и пет.

– Слаба, закръглена или дебела?

– Тя е по-скоро слаба, но...

Усетих в гласа му опасен ентузиазъм, който предвещаваше дълга хвалебствена реч, затова побързах да го прекъсна.

– Цвят на косата?

– Кестеняв, тъмнокестеняв, почти черен и е такава мека и буйна, че...

– Да, добре. Дълга или къса?

– Дълга, буйна и...

– Цвят на очите?

– Виждали ли сте сянка върху излъскано сребро как...

Записах „сиви очи“ и продължих разпита.

– Цвят на кожата?

– Прелестен!

– Оох. Кажете ми по-мургава или по-светла, или румена, или бледа, или...

– Млечнобяла.

– Лице – овално, четвъртито, издължено, слабо или какво?

– Овално.

– Нос: голям, малък, чип?...

– Малък и правилен! – Той като че ли малко се засегна.

– Как се обличаше? Модно? Какви цветове предпочиташе – ярки или меки?

– Прекра... – като видя, че отварям уста да го прекъсна, бързо слезе на земята. – Много меки, най-вече тъмносино и кафяво.

– Какви бижута носеше?

– Никога не съм я виждал с накити.

– Някакви белези или бенки? – Въпросът така го втрещи, че реших съвсем да блесна. – Брадавици или дефекти по тялото, които да сте забелязали?

Той съвсем онемя, но успя да поклати отрицателно глава.

– Имате ли нейна снимка?

– Да, ще ви я покажа.

Изправи се и си запробива път между струпаните наоколо-мебели към портал със завеса. Върна се веднага с голяма снимка в гравирана рамка от слонова кост. Беше от онези художествени фотографии – игра на полусенки и полутонове – и не ставаше много за разпознаване. Наистина беше красива, не мога да си кривя душата, но това не означаваше нищо. Такава е целта на една художествена фотография.

– Само тази ли е?

– Да.

– Ще я взема назаем, но ще ви я върна, щом направя копия.

– Не! В никакъв случай! – запротестира той, ужасен от мисълта, че ликът на любимата му ще попадне в ръцете на някакви простаци. – Само през трупа ми!

Получих я, но изхабих увещания колкото да сваля десет мадами.

– Ще ми трябват и едно-две от писмата ѝ или нещо написано от нея – рекох накрая.

– Защо?

– За да направя копия на почерка ѝ. Много помага при проверки в регистрите на хотелите. Дори да се записват под измислени имена, хората често оставят бележки или съобщения.

Пак започна дълга битка, от която се измъкнах с три пощенски плика и две страници с безсмислен текст, написан с полегатия почерк на момичето.

– Тя как е с парите? – попитах, след като прибрах снимката и книгата в джоба си.

– Не знам. Не разпитвам за такива неща. Не беше бедна, защото не ѝ се налагаше да прави дребни икономии, но нямам понятие какви са доходите ѝ и откъде идват. Имаше сметка в „Голдън Гейт Тръст Къмпа̀ни“, но на каква сума – не мога да кажа.

– Някакви приятели тук?

– И това не знам. Мисля, че познаваше разни хора в града, но кои са... Виждате ли, когато бяхме заедно, говорехме само за нас. Не се интересувахме от нищо друго освен един от друг. Ние просто...

– Не можете ли поне да предположите откъде е дошла и коя е?

– Не. Това не ме интересуваше. Тя беше Джийн Делано и за мен това бе достатъчно.

– Да сте имали някакви общи финансови интереси с нея? Да сте прехвърляли пари или други ценни неща от взаимен интерес?

Исках, естествено, да разбере дали не е взела заем от него, дали не му е продала нещо или да му е измъкнала пари по друг начин.

Той скочи, лицето му посивя. После се успокои и седна, кръвта се върна на бузите му.

– Извинявайте. Вие не я познавате, пък и трябва да огледате случая от всички страни. Не, нищо такова не е имало. Мисля, че ще загубите време с хипотезата, че е авантюристка. Нищо подобно! Беше момиче с някаква ужасна предопределеност, нещо, което я накара внезапно да тръгне за Балтимор, нещо, което я откъсна от мен. Какви ти пари! Изобщо не става въпрос за пари! Аз я обичам!

Р. Ф. Аксфорд ме прие в стая, подобна на кабинет, в дома си на Руския хълм. Беше висок рус мъж, чиито четирийсет и осем-девет години не бяха похабили атлетичното му тяло. Едър енергичен мъж с високо самочувствие, което не бе съвсем неоправдано.

– В какво се е забъркал пак нашият Бърк? – попита той с насмешка, когато му казах кой съм. Гласът му имаше приятен басов тембър.

Не му казах всички подробности.

– Бил сгоден за някоя си Джийн Делано, която преди три седмици заминала на изток и после внезапно изчезнала. Знае много малко за нея, предполага, че ѝ се е случило нещо лошо, и иска да я намерим.

– За кой ли път – подхвърли той и весели огънчета засвяткаха в пронизателните му сини очи. – Сега пък Джийн! Доколкото знам, тя е петата за година време, а може и да съм пропуснал една-две, докато бях на Хаваите. Но какво общо имам аз?

– Настоях да ми даде сигурни гаранции. Не смятам, че е откачен, но ми се струва малко безотговорен. Той ми препоръча да се обърна към

вас.

– Прав сте, че не е съвсем сериозен. – Аксфорд замислено присви очи и стисна устни. – Мислите ли, че с това момиче наистина се е случило нещо? Или Бърк просто фантазира?

– Не знам. Отначало ми се стори, че си измисля. Но в някои от писмата си тя наистина намеква, че има нещо гнило.

– Тогава трябва да я намерите – отсече Аксфорд. – Едва ли ще му навреди, ако си получи обратно неговата Джийн. Това поне ще ангажира мозъка му за известно време.

– Да разчитам ли на думата ви, че няма да има скандали или нещо подобно около тази история?

– Напълно! Нищо му няма на Бърк. Само дето е поразглезен. Откакто се е родил, все е един такъв кекав, пък и издръжката му е достатъчна за сносен живот, дори му остават пари да издава книжки със стихове и да си купува разни джунджурии. Взима се много на сериозно, нали знаете – поетична натура, но иначе е съвсем нормален.

– Тогава ще поема случая – рекох и станах да си вървя. – Между другото, това момиче имало сметка в „Голдън Гейт Тръст Къмпани“ и ми се ще да разбере повече за нея, по-точно откъде идват парите. Главният счетоводител там, Клемънт, е образец за поверителност, когато му поискат сведения за вложителите. Ако му кажете няколко думи за мен, това ще улесни работата ми.

– С удоволствие.

Той надраска няколко реда на гърба на визитната си картичка и ми я подаде. Обещах да му се обадя, ако ми потрябва пак неговото съдействие, и си тръгнах.

Телефонирах на Пангбърн да му кажа, че зет му е одобрил издирването. Пратих телеграма до клона ни в Балтимор с молба да проверят събраната дотук информация. После отидох на Ашбъри Авеню, където живеело момичето.

Домоуправителката, госпожа Клут, беше огромна дама в черна, шумоляща рокля. Тя знаеше за наемателката си толкова, колкото и Пангбърн, тоест почти нищо. Джийн останала при нея два месеца и половина. Посещавали я от време на време хора, но госпожа Клут можа да опише добре само Пангбърн. На трети този месец девойката освободила квартирата с обяснението, че трябва да замине на изток, и помолила домоуправителката да събира пощата ѝ, докато съобщи новия си адрес. След десет дни госпожа Клут получила от нея картичка с молба да препраща писмата ѝ на Норт Стрикър Стрийт № 215 в Балтимор, щата

Мериланд. Не се наложило, защото нямало нищо за Джийн.

Единственото по-значително, което научих, бе, че зелен камион дошъл да прибере двата сандъка багаж на момичето от апартамента. Зелени бяха камионите на една от големите транспортни фирми в града.

Прескочих до нейната диспечерска служба и заварих на смяна едно приятелче. (Ако има малко мозък в главата си, частното ченге гледа да завъди колкото може повече добри познати в транспортни и железопътни компании.) Тръгнах си оттам с номера на пратката и на рампата, откъдето са потеглили двата сандъка.

На рампата за броени минути установих, че са изпратени в Балтимор. С телеграма съобщих номера на колегите там.

Неделята мина, беше се стъмнило и се прибрах у дома.

На другата сутрин, половин час преди да отворят „Голдън Гейт Тръст Къмпани“, бях вече вътре и разговарях с главния счетоводител Клемънт. Както и предполагах, шишката чиновник с бели коси ме посрещна с традиционното подозрение. Но щом прочете думите „Моля окажете пълно съдействие на приносителя“, написани на гърба на визитната картичка на Аксфорд, той се превърна в олицетворение на банкерската услужливост.

– При вас има или е имало сметка на името на Джийн Делано – обясних му. – Искам да знам колкото може повече за нея: издавала ли е чекове, за какви суми, но най-вече откъде са постъпвали пари.

Той натисна с късото си розово пръстче едно от перлените бутончета на бюрото и в кабинета безшумно се вмъкна момък със зализана жълтеникава коса. Счетоводителят написа нещо на едно листче и му го подаде. Служителят изчезна и след няколко минути се появи отново с тънка папка, която остави на бюрото на началника.

Клемънт прегледа документите и вдигна очи към мен.

– Госпожица Делано ни е била представена от господин Бърк Пангбъرن на шести миналия месец. Открила е при нас сметка с осемстотин и петдесет долара в брой. След това в нея са постъпили следните суми: четиристотин долара на десети, двеста и петдесет долара на двацет и първи, триста долара на двацет и шести, двеста на трийсети и двацет хиляди на втори този месец. Всички са внесени в брой, с изключение на последната. Тя е била преведена с чек.

Той ми го подаде – чек на „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

Да се изплатят при поискване на Джийн Делано двацет хиляди долара.

Подпис: Бърк Пангбърн

Датата на чека бе втори същия месец.

– Ама че работа! – изгървах се малко глупаво. – Често ли е разписвал чекове за такива суми?

– Мисля, че не. Но можем да проверим.

Той пак натисна перления звънец и прокара писалка по друго листче. Момъкът със зализаната коса пак изпълни два пъти номера с безшумното си появяване и изчезване. Счетоводителят прегледа новата купчина книжа, които му донесоха.

– На първи този месец господин Пангбърн е внесъл дваисет хиляди долара с чек, издаден от господин Аксфорд срещу неговата сметка при нас.

– Я да видим сега какво е изтеглила госпожица Делано – подсетих го аз.

Той пак взе нейните документи.

– Клетвената декларация и изпълнените платежни нареждания за миналия месец все още не са й предадени. Всичко е тук. Има един чек за осемдесет и пет долара, платим на Х. К. Клут от петнайсети миналия месец. На дваисети е осребрен чек за триста долара, а на дваисет и пети – друг, за сто долара. По всичко личи, че са осребрени от нея при нас. На трети този месец е закрила сметката си с чек на свое име за дваисет и една хиляди петстотин и петнайсет долара.

– Какво е станало с този чек?

– Осребрила го е.

Запалих цигара и започнах да прехвърлям всички тези суми наум. От тях нито една май не беше от значение за мен, с изключение на двете, с подписите на Пангбърн и Аксфорд. Чекът на името на Клут бе единственият, издаден от момичето на друго лице, и явно е бил за плащане на наема.

– Значи нещата стоят така – обобщих на глас. – На първи този месец Пангбърн внася на свое име чек за дваисет хиляди, издаден от Аксфорд. На следващия ден той издава чек за същата сума на госпожица Делано и тя го внася. На по-следващия ден закрива сметката си и изтегля между дваисет и една и дваисет и две хиляди долара в брой.

– Точно така – потвърди счетоводителят.

Преди да ида в „Гленгън“ да разбера защо Пангбърн скри от мен за тези дваисет хиляди, минах през агенцията с надеждата за новини от Балтимор. Едно от момчетата тъкмо бе разшифровало телеграма. Тя

гласеше:

Багажът пристигнал гара „Роял“ на осми. Взет същия ден. Следите се губят. На Норт Стрикър Стрийт № 215 е Балтиморски приют за сираци. За момичето не знаят нищо там. Продължаваме да я търсим.

Канех се да тръгвам, когато Стария се прибра от обяд. Влязох за малко в неговия кабинет.

– Ходи ли при Пангбърн? – попита той.

– Да. Вече работя по неговия случай, но... мисля, че ме будалка.

– Защо? Какво стана?

– Пангбърн е шурей на Рой Аксфорд. Преди два месеца се запознал с някакво момиче и се влюбил. Тя обаче изглежда изпечена мошеничка. Той не знае нищо за нея. На първи този месец взел от зет си двайсет хиляди долара и ѝ ги прехвърлил. След което тя духнала с обяснението, че я повикали за нещо спешно в Балтимор. Дала му фалшив адрес, на който се намира някакъв приют. Пратила в Балтимор и целия си багаж, писала му няколко писма оттам, но е възможно неин познат да се е погрижил за куфарите и да е изпращал писмата вместо нея. Естествено, за багажа ѝ е нужна разписка, ама в игра за двайсет бона това са дребни загуби. Пангбърн ме праметна – не ми каза за парите. Може би го е срам да си признае, че са му вързали тенекия. Смятам сега да го попритисна.

Стария се усмихна многозначително и си тръгнах.

Десет минути звънях на вратата на Пангбърн, но никой не отвори. Момчето от асансьора ми каза, че не го е виждало да се прибира цялата нощ. Оставих бележка в пощенската му кутия и прескочих до железопътната компания. Там уредих да ми съобщят, ако пристигне неизползвана разписка за багаж по линията Балтимор – Сан Франциско.

После отидох в редакцията на „Кроникъл“ и прегледах сведенията за времето през изтеклия месец. Записах си четири дати, на които беше валия дъжд непрекъснато през деня и нощта. С тези данни обиколих трите най-големи таксиметрови фирми в града.

Този трик съм го прилагал с успех и друг път. Квартирата на момичето беше доста встрани от линията на градския трамвай. Възможно беше да е излизала в някой от дъждовните дни и да е поръчала такси. Тогава при диспечерите щеше да е записана поръчката с адреса и посоката на пътуването.

Идеалният вариант, разбира се, беше да получа справка за всички

заявки през времето, откакто мадамата е била в града, но никой нямаше да се заеме с такова непосилно равене, освен, ако работата не бе на живот и смърт. Те едва се съгласиха да си загубят времето да проверят поръчките от четирите дати, които бях записал.

След като минах и през трите фирми, пак потърсих Пангбърн – този път по телефона, но нямаше никой. Обадих се в дома на Аксфорд да видя дали поетът не е нощувал там. Отговориха ми, че не е.

Късно следобед взех копията от снимката и писмата на момичето и изпратих по един екземпляр от тях в Балтимор. После се върнах в таксиметровите фирми да видя какво са открили. Две от тях нямаха нищо за мен. В третата бяха записали две поръчки от апартамента на момичето.

Един дъждовен следобед било повикано такси, за да откара човек до „Глентън“. Явно е пътувала или тя, или Пангбърн. Другата заявка бе за дванайсет и половина през нощта. Курсът бил за хотел „Маркиз“.

Шофьорът, който приел втората заявка, не си спомняше много добре, но смяташе, че е возил мъж. За момента оставих този въпрос така. Хотел „Маркиз“ не беше от големите за Сан Франциско, но там едва ли щяха да се съгласят да ми дадат информация за техен гост.

Цяла вечер се опитвах да открия Пангбърн, но така и не успях. Към единайсет часа позвъних на Аксфорд и го попитах дали не знае къде мога да намеря шуря му.

– Не съм му виждал очите от няколко дни – отвърна милионерът. – Трябваше снощи да дойде у нас на вечеря, но не се появи. Жена ми го търсила днес няколко пъти по телефона и го нямало къщи.

На сутринта завъртях на Пангбърн още докато се излеждах, и пак никой не вдигна слушалката.

Тогава позвъних на Аксфорд и си уредих среща с него в службата му за десет часа.

– Нямам понятие какви ги върши – рече ми Аксфорд, когато му казах, че Пангбърн явно не се е прибирал в дома си от неделя. – Пък и едва ли мога да се сетя. Нашият Бърк е нехранимайко. Какво става с издирването на девицата в беда?

– От това, което научих, тя май изобщо не е в беда. Прибрала е двамайсет бона от шуря ви в деня, преди да изчезне.

– Двайсет хиляди от Бърк? Сладурана! Но откъде у него толкова много пари?

– От вас.

Аксфорд целият подскочи на стола.

– Как така от мен?

– Изтеглил ги е с чек с вашия подпис.

– Не може да бъде.

Тонът му не оспорваше факта, а само го отбелязваше.

– Не сте ли му разписвали чек за двайсет хиляди на първи този месец?

– Не.

– В такъв случай най-добре ще е да прескочим двамата до „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

След десет минути бяхме в канцеларията на Кле-мънт.

– Искам да видя всички подписани от мен чекове – заяви Аксфорд още от вратата.

Момъкът със зализаната жълтеникава коса ги донесе веднага – доста дебела купчина – и милионерът започна да ги прехвърля нервно, докато намери онзи, който търсеше. Дълго-дълго го оглежда, накрая вдигна посърнали очи към мен и поклати глава.

– За първи път го виждам.

Клемънт попиваше потта по голото си теме с носна кърпичка, прес-труваше се, че изгаря от любопитство, и криеше, че го е страх банката му да не е претметната.

Милионерът обърна чека от обратната страна, за да види разписката.

– Внесени от Бърк – промърмори той с глас на човек, който мисли за нещо съвсем друго, – на първи.

– Може ли да разговаряме с касиера, който е приел чека за двайсет хиляди долара от госпожица Делано? – обърнах се към Клемънт.

Той натисна с треперещ пръст един от перлените бутони на бюрото си и след минута в стаята влезе дребно болнаво човече с глава, плешива като билиардна топка.

– Спомняте ли си да сте приемали чек за двайсет хиляди долара от госпожица Делано преди няколко седмици? – попитах направо.

– Да, сър! Помня много добре.

– Ще ни разкажете ли как стана?

– Да, сър, госпожица Делано дойде с господин Бърк Пангбърн. Чекът беше разписан от него. Помислих си, че сумата е доста голяма, но счетоводителите ми казаха, че имал достатъчно пари в сметката си, за да я покрие. Двамата стояха пред гишетото, говореха и се смееха, докато прехвърлях парите в нейната сметка. После си тръгнаха. Това е всичко.

– Този чек – проговори бавно Аксфорд, когато касиерът се върна на гишетото си – е подправен. Но, естествено, няма да го оспоря. С това

въпросът приключва, господин Клемънт, няма какво повече да говорим.

– Разбира се, господин Аксфорд. Както кажете. Клемънт щеше да се скъса от любезни усмивки и поклони, доволен, че е отървал банката си от двацет бона загуба.

Двамата с Аксфорд си тръгнахме и седнахме в неговата лимузина, с която дойдохме. Той не запали веднага двигателя. Седеше и зяпаше разсеяно движението по Монтгомъри Стрийт.

– Искам да намерите Бърк – заяви той накрая е плътния си глас, в който нямаше и следа от вълнение. – Открийте го, но без всякакъв шум. Ако жена ми знаеше... Тя не трябва да разбере нищо. Смята братчето си за примерно момче. Искам да ми го намерите. Момичето вече няма значение, но предполагам, че където е единият, там е и другият. Парите също не ме интересуват и не искам да се трепете да ги търсите. Сигурно ще е трудно да си ги върна, без да се разчуе. Но трябва да откриете Бърк, преди да е направил друга глупост.

– Ако искате да избегнете скандала, най-добре е да разкрием това, което става за казване – посъветвах го. – Ще го обявим за изчезнал, ще пуснем негова снимка във вестниците и така нататък. Те ще му отделят достатъчно място – нали ви е шурей, пък и поет. Можем да кажем, че е боледувал – споменахте, че все бил болнав, – и се опасяваме да не е загинал някъде или да не е получил душевно разстройство. Няма нужда да споменаваме за госпожицата и за парите. Това обяснение ще замаже хорските очи и особено тези на жена ви. Никой няма да се досети каква е истината, а че е-изчезнал, така или иначе, ще се разчуе.

Отначало не му хареса, но в крайна сметка го убедих.

После отидохме в жилището на Пангбърн. Пуснаха ни лесно, щом Аксфорд обясни, че имаме уговорена среща с него и трябва да го почакаме там. Прерових стаите сантиметър по сантиметър, заврях се във всеки ъгъл и пролука, прочетох всичко, което беше писал, дори чернови на негови стихове, но не открих нищо, което да хвърли светлина върху изчезването му.

Прегледах снимките му и прибрах пет от дузината, които събрахме. Аксфорд установи, че от гардероба на поета не липсва чанта или куфар. Не намерих и влоговата му книжка от „Голдън Гейт Тръст Къмпани“.

През останалата част от деня обикалях редакциите на вестниците и им пробутвах скалъпената от нас история. Те, естествено, я раздуха на първите си страници със снимки и подробни описания. Ако в Сан Франциско беше останал човек, който да не знае, че Бърк Пангбърн – шурей на Р. Ф. Аксфорд и автор на стихосбирката „Шепа пясък и други

стихове“ – е изчезнал, значи или не можеше да чете, или не си купуваше вестници.

Обявата даде резултат. На следващата сутрин отвсякъде ни заляха съобщения, обадиха се десетки хора, които твърдяха, че са видели поета на всевъзможни места. Някои от обажданията изглеждаха обнадеждаващи или поне правдоподобни, но повечето бяха нелепи още от пръв поглед.

Проверих една следа, която ми се струваше добра, докато не я проверих, разбира се, и се върнах в агенцията. Там ми предадоха бележка от Аксфорд да му се обадя.

– Можете ли да дойдете веднага при мен? – попита той.

Когато влязох в кабинета му, Аксфорд разговаряше с младеж на двайсет и една-две години, слаб и изстипан, с вид на чиновник.

– Това е господин Фол, мой служител – представи го милионерът. – Той твърди, че видял Бърк в събота вечерта.

– Къде? – обърнах се към Фол.

– Влезе в едно ханче, близо до Хафмун Бей.

– Сигурен ли сте, че беше той?

– Напълно! Виждал съм го често, когато идваше тук при господин Аксфорд. Той беше.

– Как го забелязахте?

– Прибирахме се от плажа с приятели и решихме да хапнем там. Тъкмо си тръгнахме, когато забелязах една кола да спира отпред. От нея слезе господин Пангбърн с някакво момиче или жена – не й обърнах особено внимание – и двамата влязоха в ханчето. Тогава не ми направи впечатление, но снощи прочетох, че никой не го е виждал от неделя, та си помислих, че...

– Как се казва заведението? – прекъснах го.

– „Бялата хижа“.

– По кое време?

– Някъде между единайсет и половина и полунощ.

– Той видя ли ви?

– Не. Вече бях седнал в нашата кола, когато пристигнаха.

– Как изглеждаше жената?

– Не знам. Не видях лицето ѝ и не помня как беше облечена. Дори не се сещам дали беше ниска или висока.

Фол не можа да каже нищо повече. Отпратихме го и от телефона на Аксфорд се обадох в бардака на Бияча Хийли в Норт Бийч. Казах Дебелия Граут да се обади на Джек, щом дойде. Такава беше паролата, с

която уведомявах Дебелия, че ми трябва по работа, та да не надуши някой, че се познаваме.

– Имате ли представа що за място е „Бялата хижа“? – попитах Аксфорд.

– Знам къде се намира и това е всичко. Абсолютна дупка. Държи я Джебчията Джоуплин, бивш крадец, който я взе още в началото на сухия режим. Сега печели повече пари, отколкото е сънувал, когато пребъркваше хората по улиците. Вече продава алкохол само между другото. Големите пари идват от разпределянето на пиячката, която вмъкват контрабандно през Хафмун Бей. А оттам минават половината от доставките за тихоокеанското крайбрежие.

„Бялата хижа“ е долна кръчма, сборище на изпечени престъпници и не разбирам защо шурейт ви е отишъл там. Аз не мога да ида, защото веднага ще се разчуе – с Джоуплин се познаваме отдавна. Но мога да пратя мой човек за някоя и друга вечер. Пангбърн може да е редовен посетител или да се крие там. Джоуплин приема всякакви типове, които искат да изчезнат за известно време. Нека все пак да видим дали моят човек ще открие нещо.

– Действайте, както намерите за добре – рече Аксфорд.

От кабинета му се прибрах направо въщи, оставих външната врата отключена и седнах да чакам Дебелия Граут. Мина час и половина, преди да се появи.

– Здравсти. Кво става?

Той се тръшна на един стол, изпружи крака върху масата и се прегна за цигара от пакета, който лежеше там.

Такъв си беше Дебелия Граут. Трийсетгодишен перко с подпухнало лице, среден на ръст, винаги облечен екстравагантно, само че понякога малко мърляв. Не беше кой знае какъв смелчак, но го прикриваше с цял вагон нафукани изрази и фалшиво самочувствие.

Познавахме се от три години и пред мен номерата му не минаваха. Прекосих стаята и с един замах свалих краката му от масата.

– Кво искаш бе? – скочи той от стола. – Знаеш ли, ако ти...

Тръгнах срещу него. Избяга чак в другия ъгъл.

– Е, де, спокойно. Майтап беше.

– Млъквай и сядай – свих му сърмите.

Откакто го познавах и го изпользвах да ми прави услуги, не можах да открия и едно положително качество у Дебелия Граут. Беше голям пъзъл. Лъжеше на поразия. Крадеше и се друсаше с наркотици. Ако не го държиш изкъсо, ще те предаде за няколко цента. Красавец, та дрънка!

Но детективската работа е трудна и използваш всякакви инструменти, които са ти подръка. Дебелия беше полезен инструмент, ако му вземеш страха, което значи да го стискаш непрекъснато с едната ръка за гърлото и да проверяваш всичко, което ти снася.

От моя гледна точка шубето му беше безценно предимство. Всички престъпници по крайбрежието знаеха, че му треперят мартинките. И въпреки че никой не го смяташе за сигурен, не криеха нищо от него. За повечето беше прекалено страхлив и следователно – безопасен. Мислеха, че не би посмял да ги издаде, за да не си навлече гнева и отмъщение-то им. Но не знаеха, че Дебелия обича да се прави на много велик в собствените си очи, особено, когато опасността е през три щата от него. Така той проникваше без проблеми навсякъде, където го пращах, и ми даваше сведения, до които не можех да се докопам по никакъв начин.

От три години го използвах успешно, плащах му добре и гледах да не кръшка много. В докладите си го наричах с учтивото определение „информатор“. В подземния свят за такива като него използваха далеч по-унизителни думи от „канарче“.

– Имам работа за теб – рекох му, щом пак седна, този път с краката на пода.

Той повдигна левия край на устата си, уж, че ми намига с разбиране.

– Така си и мислех.

Винаги изтърсваше нещо такова.

– Искам да идеш в Хафмун Бей и да покиснеш няколко вечери в кръчмата на Джебчията Джоуплин. Ще ти дам две снимки. – Подадох му през масата фотографиите на Пангбърн и момичето. Имената и описанията на хората са написани на гърба. Трябва да знам дали се мяркат там какво правят, къде ходят. Възможно е Джебчията да ги е покрил.

Дебелия разглеждаше лицата им с израз на човек, който знае всичко.

– Тоя май го познавам процеди той през зъби.

Не му се връзвах на Дебелия. Все това казваше, дори да му опишеш несъществуващ човек.

– Ето ти пари. Подхвърлих му няколко банкноти на масата. – Ако се наложи да останеш там по-дълго, ще ти дам още. Дръж връзка с мен по телефона или с паролата в агенцията. И да се разберем отсега – никаква дрога! Ако случайно дойда и те спипам надрусан, да знаеш, че ще те издам на Джоуплин.

Той приключи с броенето на парите, които наистина не бяха много,

и ги хвърли презрително намасата.

– Задръж си ги за вестници – изрепчи се Дебелия. – С толкова не мога да мина през вратата на кръчмата, камо ли да свърша някаква работа.

– Предостатъчно са за два-три дни. Сигурно няма да похарчиш и половината. Казах ти – ако се наложи, ще ти дам още. А за работата ще ти платя, като я свършиш. Хич не мисли за аванс.

Той поклати глава и стана.

– Писна ми да се разправам с тебе. Върши си сам работата. Край!

– Ако не си завлечеш задника още тази вечер в Хафмун Бей, това наистина ще ти е краят – уверих го най-чистосърдечно, но му оставих все пак възможност да се измъкне с достойнство.

След малко той, разбира се, взе парите и си тръгна. Винаги се паза-реше за джобните, когато го пращах да свърши нещо.

Щом Дебелия се разкара настаних се удобно на стола и с половин дузина цигари опуших случая. Най-напред изчезнало момичето с двайсет бона, после изчезна и поетът. Задълго или не, но и двамата са се появили в „Бялата хижа“. На пръв поглед всичко беше ясно. Майката е завъртяла главата на Пангбърн дотам, че го е накарала да подправи чек на името на шурей си. И тогава, след няколко хода, които все още не можех да разгадая, тя и той се бяха укрили заедно.

Дотук се губеха две нишки. Първата – да се открие помощникът, който е изпращал писмата на Пангбърн и се е погрижил за багажа на изгората му – беше в ръцете на хората ни в Балтимор. И втората – кой е пътувал с таксито от апартамента на момичето до хотел „Маркиз“?

Можеше да нямат значение в цялата история, можеше и да имат. Ако откриех връзка между хотел „Маркиз“ и „Бялата хижа“, това би било сериозна следа. Прерових телефонния указател и открих номера на ханчето. После се запътих към хотел „Маркиз“. Дежурната телефонистка беше една сладурана, с която и друг път сме се разбирали.

– Да знаеш някой да се е обаждал до Хафмун Бей? – подхвърлих й нехайно.

– Господи! – Тя се отпусна на облегалката на стола и прокара розова ръка по прилежно сресаните си червени коси. – Тук е такава лудница, че не мога да помня кой с кого разговаря. Това не е общезитие. Да не мислиш, че имаме по една поръчка на седмица?

– Обажданията до Хафмун Бей едва ли са много – настоях аз, подпях се на лакът върху тезгяха и размърдах пръсти, между които се показва сгъната на четири петарка. – Трябва да си запомнила някое от

последните дни.

– Уф, чакай да видя – изпъшка тя, сякаш се опитваше да помогне, макар да няма смисъл.

Започна да рови из разписките.

– Ето едно – от стая петстотин дваисет и две, преди около две седмици.

– На кой номер?

– Хафмун Бей, петдесет и едно.

Това беше номерът на ханчето. Подадох ѝ петарката.

– Гостът в петстотин дваисет и втора постоянен ли е?

– Да. Господин Килкорс. Тук е от три-четири месеца.

– Какво представлява?

– Не зная. Истински джентълмен, ако питаш мене.

– Браво. Как изглежда?

– Млад е, но косата му е прошарена. Мургав и хубав. Прилича на киноактьор.

– Да не е Бул Монтана? – подхвърлих и се преместих към рецепцията.

Ключът за стая 522 беше на мястото си на рафта. Седнах в един ъгъл на фойето, откъдето можех да го наблюдавам. След около час регистраторът го взе и го подаде на мъж, който наистина приличаше малко на актьор. Беше на около трийсет години, имаше тъмна кожа и тъмна коса, посивяла около слепоочията. Стройни, елегантно облечени сто осемдесет и пет сантиметра.

С ключа в ръка той изчезна в асансьора.

Обадих се в агенцията и помолих Стария да изпрати насам Дик Фоули. След десет минути Дик беше при мен. Този фъстък с канадски произход нямаше и петдесет и пет килограма и беше най-хлъзгавата сянка, която съм виждал, а аз съм виждал всякакви сенки.

– Искам да се лепнеш за една важна птица – обясних му. – Казва се Килкорс, наел е петстотин дваисет и втора. Излез навън и изчакай да ти го покажа.

Върнах се във фойето и се тръшнах на един фотьойл.

Към осем часа Килкорс слезе и се запъти към улицата. Повървах след него до първата пряка и го прехвърлих на Дик. После се прибрах право къщи и не мръднах от телефона – ако ме потърси Дебелия Граут. Тази вечер не се обади.

Когато на сутринта отидох в агенцията, Дик вече ме чакаше.

– Как мина? – попитах.

– Прекара ме! – Като се ядоса, дребният канадец говореше в телеграфен стил, а сега беше бесен. – Малка разходка. И духна. С такси.

– Да не те е усетил?

– Ами. Хитрува. За всеки случай.

– Добре, опитай пак. По-добре вземи кола, да не направи същия номер.

Дик вече тръгваше, когато телефонът ми иззвъня. Беше Дебелия Граут, на необявената линия.

– Научи ли нещо? – попитах.

– И още как – изръмжа в ухото ми.

– В града ли си?

– Да.

– Ще те чакам у дома след двадесет минути.

Великият информатор се появи гордо ухилен и влезе през вратата, която бях оставил отключена. Поклащаше се тежко-тежко със соломоновски израз на лицето.

– Всичко разниших, момче! – започна да се хвали той. – За мене е фасулска работа! Отидох там, разпитах всички, огледах навсякъде, пъгнах си носа къде ли не и...

– Оох – прекъснах го. – Поздравления и всичко останало. Но какво точно откри?

– Чакай да ти кажа. – Той вдигна ръка като уличен регулировчик. – Не ми давай зор. Сега ти снасям всичко.

– Знам, знам – рекох. – Ти си страхотен и трябва да благодаря на Бога, че работиш за мен. Това стига ли? Кажи сега там ли е Пангбърн?

– Нали точно за това говорех. Отидох значи в оная дупка...

– Видя ли Пангбърн?

– Та ти разправях, отивам аз там и...

– Дебел! – срязах го. – Пет пари не давам какво си правил! Интересно ме видя ли Пангбърн.

– Да. Видях го.

– Чудесно! Давай нататък.

– Настанил се е там при Джебчията. С него е и мацето от снимката, дето ми даде, и двамката са там. Тя е там от един месец. Не можах да я видя, ама един от келнерите ми каза за нея. А Пангбърн го видях ей с тия очи. Много-много не се показват, стоят си отзад, дето живее Джебчията. Пангбърн пристигнал в неделя. Като отидох там...

– Научи ли кое е момичето? Или защо са там?

– Не. Като отидох там...

– Където ще се върнеш още тази вечер. Ясно? Обади ми се веднага, щом разбереш със сигурност, че Пангбърн е налице, и че не е излязъл някъде. Гледай да не сбъркаш. Не искам да дойда и да ги подплаша с фалшива тревога. Използвай тайната линия на агенцията и който и да се обади, кажи, че до късно през нощта няма да дойдеш в града. Това ще означава, че Пангбърн е там. Така ще можеш да се обадиш от кръчмата на Джоуплин.

– Ще ми трябва още пари – измънка той, докато ставаше. – Там дерат яко...

– Заявката ти е приета, влизаш в списъка на чакащите – обещах му. – Сега изчезвай и се обади довечера, веднага щом си сигурен за Пангбърн.

После отидох направо в служебния кабинет на Аксфорд.

– Мисля, че му хванахме следите – казах на милионера. – Надявам се да можете да говорите с него още тази вечер. Мой човек твърди, че снощи бил в „Бялата хижа“ и май се е настанил в нея за известно време. Ако още е там, ще ви заведа, стига да искате.

– Защо не идем сега?

– Не става. В заведението няма никой по това време и моят човек ще се набие на очи. Не ми се ще да се показваме, докато не сме сигурни, че ще засечем Пангбърн.

– Какво трябва да направя?

– Пригответе бърза кола и чакайте да ви се обади.

– Дадено. Ще си бъда у дома след пет и половина. Щом сте готов, тръгваме веднага.

В девет и половина вечерта вече седях до Аксфорд на предната седалка на вносен автомобил с мощен двигател, който летеше към Хафмун Бей. Дебелия се беше обадил.

И двамата мълчахме. Моторът ръмжеше като див звяр и лакомо гълташе километрите. Аксфорд седеше удобно отпуснат зад волана, но забелязах, че за пръв път не му се говореше.

„Бялата хижа“ е голяма четвъртита сграда с облицовка, имитираща масивен камък. Намира се малко встрани от пътя, с който я свързват две алеи, които сключват полукръг. Шосето сякаш върви по диаметъра на въображаема окръжност. Точно в центъра има навес за колите на клиентите, заобиколен с цветни лехи и храсталаци. Аксфорд почти не намали, когато завихме по едната алея и...

Кракът му рязко натисна педала на спирачките, машината се закова на място и инерцията ни хвърли върху предното стъкло – за малко да се

врежем в тъпла от хора, които в последния момент изплуваха от тъмнината пред фаровете.

На тяхната светлина се мернаха преbledнели, ужасени, любопитни лица. Голи рамене и ръце, обкичени с лъскави бижута, дълги вечерни рокли и официални мъжки костюми.

Това зърнах в първия момент, докато целувах предното стъкло. После осъзнах, че се бяха скупчили около нещо. Изправих се на пръсти в открития автомобил, но не можах да го видя над главите им.

Слязох от колата и разблъсках навалищата.

В средата по очи лежеше слаб мъж в тъмни дрехи.

Там, където свършваше главата му и започваше вратът, чернееше дупка. Наведох се да видя лицето му. После си пробих път обратно към колата, чийто двигател още работеше. Аксфорд тъкмо слизаше.

– Пангбърн е мъртъв. Застрелян!

Бавно и някак педантично Аксфорд смъкна ръкавиците си, сгъна ги одве и ги пхна в джоба. После кимна, за да потвърди, че е схванал какво му казвам, и тръгна към тълната, събрала се около убития поет. Проследих го с поглед, докато се скри сред хората, и се втурнах наоколо да търся Дебелия Граут.

Намерих го на терасата отпред, подпрян на една от колоните. Минах под светлината на лампите, за да ме види, и свих зад ъгъла на ханчето, където можехме да разговаряме на тъмно.

Дебелия разбра хода ми и дойде при мен. Зъбите му тракаха, макар да не беше студено.

– Кой го очисти? – попитах направо.

– Не знам – изхленчи той, признавайки за първи път, откакто го познавах, пълно неведение. – Бях вътре, държах под око останалите.

– Кои останали?

– Джебчията, един тип, когото не бях виждал преди, и мацето. Не знаех, че момчето излиза навън. Беше без шапка.

– Какво знаеш тогава?

– Малко след като ти се обадох, момичето и Пангбърн излязоха от бърлогата на Джоуплин и седнаха на една маса в другия край на терасата, където е бая тъмно. Вечеряха, после дойде онзи тип и седна при тях. Не му знам името, но мисля, че съм го виждал из града. Един такъв висок, изтупан.

Това трябваше да е Килкорс.

– След малко при тях дойде и Джоуплин. Говореха, смееха се някъде около четвърт час. Тогава Пангбърн стана и влезе вътре. От моята маса

ги виждах добре и не тръгнах след него, да не ми я вземат, гле'й к'ва навалица е. Беше без шапка, викам си станал е за малко. Ама той май е минал през цялата сграда, излязъл е отзад и е тръгнал пак към терасата, щото малко след това чух нещо – като че изпуфтя ауспух и някаква кола отпраши в тъмното. Тогава някой се развика, че отпред има убит. Тичам аз и гледам – Пангбърн.

– Съвсем сигурен ли си, че Джоуплин, Килкорс и момичето бяха около масата, когато са застреляли Пангбърн?

– Сто на сто – отвърна Дебелия, – стига онзи тъмният да се казва Килкорс.

– Къде са сега?

– Вътре при Джоуплин. Качиха се веднага щом стана патакмата около Пангбърн.

Дебелия си го знаех. Като нищо можеше да ме изпързала и да осигури алиби на човека, убил поета. Но имаше и нещо друго – който и от тримата да е стрелял, ако са намерили цаката на моя информатор, беше безнадеждно да се опитвам да докажа, че не са били на терасата в момента на изстрела. Джоуплин имаше предостатъчно приятелчета сред присъстващите, които щяха да се закълнат в майка си, за да го измъкнат. Поне десетина свидетели щяха да потвърдят, че тримата са били на терасата.

Затова не ми оставаше нищо друго, освен да приема, че Дебелия не ми върти номера.

– Да си виждал Дик Фоули? – попитах го, сещайки се, че Дик следи Килкорс.

– Не.

– Потърси го наоколо. Аз отивам при Джоуплин, кажи му да дойде там. Не си тръгвай, може да ми потрябваш.

Влязох през един френски прозорец, прекосих пустеещия дансинг и се качих по стълбите на втория етаж, където живееше Джебчията. Знаех пътя – и друг път бях идвал. С Джоуплин бяхме стари приятели.

Смятах да попритисна тримата, та дано науча нещо повече, въпреки че нямаше в какво да ги обвиня. Можех да сгащя момичето, разбира се, но тогава трябваше да извадя наяве подправения от поета чек. А точно това не биваше да правя.

– Влез – отговори на почукването ми познат властен глас. Отворих вратата и влязох.

Джебчията Джоуплин стоеше в средата на стаята. Беше едър, с яки рамене и безизразно конско лице. Зад него на ръба на масата бе

приседнал Килкорс. Поклащаше единия си крак във въздуха. Загадъчна полуусмивка прикриваше напрежението на красивото му мургаво лице. В другия край, на облегалката на масивно кожено кресло се подпираше младата жена, която ми бе описана като Джийн Делано. Мъртвият поет определено не бе преувеличил красотата ѝ.

– Ти?! – изръмжа Джоплин презрително, щом ме позна. – Ти пък какво искаш, по дяволите?

– А ти какво имаш?

Отговорих му механично, защото вниманието ми бе насочено към момичето. Имах неясното усещане, че я познавам, но не можех да се сетя откъде. А може и така да ми се струва, мислех си, нали Пангбърн ми беше дал нейна снимка. Случва се понякога.

Но Джоплин не се разсейваше.

– За теб – нищо, най-малко пък време за губене.

– Ако беше пестил времето на всички съдии, дето са се занимавали с теб, щеше да имаш много – включих се и аз в играта.

Бях виждал тази жена някъде. Стройното ѝ тяло се кипреше в лъскава синя рокля, разкриваша щедро гърдта, гърба и раменете, които си струваше да се видят. Буйна кестенява коса обвиваше овалното лице с безупречна розова кожа. Широките ѝ очи напълно отговаряха на описанието, направено от поета – блестяха като лъснато сребро. Гледахме се изпитателно, но нещо ми убягваше. Килкорс продължаваше да клати крак. Джоплин съвсем се изнерви.

– Стига си зяпал в момичето. Казвай какво искаш! – изръмжа.

Момичето не издържа и ми хвърли иронична усмивка. Видях острите ѝ животински зъбки и... Сетих се!

Косата и кожата ме бяха подвели. Последния път, когато я видях – всъщност единствения път, – лицето ѝ беше снежнобяло, а косата – къса и огнена. Тя, една баба, трима мъже и моя милост си играхме на криеница в една къща на Търк Стрийт. Всичко се въртеше около убийството на банков куриер и кражбата на ценни книжа на стойност сто хиляди долара. Заради нейните номера онази вечер паднаха мъртви трима от съучастниците ѝ, а четвъртият, китаец, увисна на бесилото в затвора „Фолсъм“. Тогава тя се подвизаваше под името Елвира и след бягството ѝ от къщата напразно я търсихме из цялата страна, че и извън нея.

Въпреки старанието да не се издам, че съм я познал, тя изглежда усети, защото като змия се отлепи от облегалката на стола и тръгна срещу мен с поглед по-скоро стоманен, отколкото сребърен.

Извадих револвера.

Джоплин понечи да дойде по-близо, но се спря на първата крачка.

– Какво става тука? излая той.

Килкорс се смъкна от масата. Едната му слаба, мургава ръка бе заета уж да оправя вратовръзката.

– Такова – рекох им. – Тази мадама трябва да дойде с мен за убийството отпреди няколко месеца, а нищо чудно и за това тази вечер. Но така или иначе...

Ключът за осветлението щракна зад гърба ми и стаята потъна в мрак.

Раздвижих се – нямаше значение накъде, само да съм по-далече от мястото, където бях, докато лампите светеха.

Гърбът ми опря в стена, спрях и се наведох.

– Бързо, гълъбче! – дочух дрезгав шепот, оттам където според мен трябваше да е вратата.

Ала доколкото си спомнях, и двете врати в стаята бяха затворени и веднага щях да забележа, ако се открянат. Другите се размърдаха, но никой не мина между мен и светлеещите правоъгълници на прозорците.

Пред себе си чух тихо изщракване, прекалено остро за патлак, по-скоро като нож, и си спомних, че Джоплин си пада по това оръжие.

– Тръгвай! – Дрезгав шепот се разнесе в тъмното като вятър.

Звуци от стъпки, глухи, неуловими... някакъв шум близо до мен...

Тежка силна ръка се стовари върху едното ми рамо и нечие туловище ме затисна. Ръгнах с револвера и онзи изохка.

Ръката пропъзля към гърлото ми.

Свих коляно и го изритах ниско долу. Она отново изпъшка.

Пареща болка раздираше бузата ми. Ръгнах пак с патлака, изтеглих го от меката плът и натиснах спусъка. Изстрелът процепи тъмнината.

– Мамка му! Гръмна ме – чух до ухото си изненадания глас на Джоплин.

Отскочих встрани към тясната ивица светлина, минаваща през открянатата врата. Не чух някой да излиза. Явно Джоплин бе отвлякъл вниманието ми, докато другите се измъкнат.

Хукнах по стълбите навън, прескачайки по няколко стъпала. Не срещнах никого по пътя си. Един келнер изскочи пред мен точно на дансинга. Не знам дали се появи случайно, или не. Не го попитах. Халосах го с дръжката на пистолета през лицето и продължих. Прескочих някакъв крак, който искаше да ме спъне. На външната врата се наложи да смачкам още една физиономия.

Изтичах на алеята. В далечния ѝ край забелязах задните светлини

на автомобил, който зави на изток по шосето.

Втурнах се към колата на Аксфорд. Тялото на Пангбърн го нямаше. Няколко души се мотаеха около мястото, където беше лежало, и ме гледаха със зяпнали уста.

Колата стоеше с работещ двигател, както я бе оставил Аксфорд. Подкарах рязко, минах през една леха и натиснах здраво газта в източна посока. След няколко минути мернах отпред червените точки на задните светлини.

Моята машина беше по-мощна, отколкото трябваше, прекалено мощна, за да мога да я карам. Не зная с каква скорост се движеше колата пред мен, но я настигах, сякаш беше спряла.

Бягаше ми само с километър-два, не повече.

Изведнъж на пътя изскочи човек. Фаровете го осветиха и видях, че беше Дебелия Граут!

Стоеше с лице срещу мен напред шосето, стиснал по един автоматичен пистолет във всяка ръка.

Дулата затракаха с червени пламъчета, спряха за миг, после пак засвяткаха, като крушки на светлинна реклама.

Предното стъкло се разпадна на сол.

Дебелия Граут – моят информатор, известен по цялото крайбрежие като най-големия шубелия, стреляше, без да му мигне окото, срещу металната комета, летяща право към него...

Не видях какво стана.

Признавам, че стиснах очи, когато пребледнялото му лице се появи точно пред радиатора. Металният звяр само леко потрепери и когато отново погледнах, пътят бе чист, ако не се смятаха бягащите червени светлини. Предното стъкло го нямаше. Вятърът опъваше назад косите ми и изстискваше сълзи от присвитите ми очи.

Изведнъж усетих, че си говоря сам.

– Брей, този Дебел! Не е за върване.

Бях поразен. Не ме учудваше, че ми извъртя номер.

Можеше да се очаква. И сигурно той се бе промъкнал горе при Джоуплин и изгаси лампата зад гърба ми. Но да се изправи така лице в лице със смъртта...

Оранжево пламъче от колата пред мен прекъсна удивлението ми. Куршумът не улучи дори колата. Малцина могат да стрелят точно в движение срещу друг автомобил, но със скоростта, с която се носех, много скоро щях да ги приближа и да стана удобна цел.

Включих прожектора. Лъчът му не ги осветяваше ясно, но успях да

видя, че зад волана седи момичето. До нея Килкорс се бе обърнал с лице назад. Колата беше жълт спортен кабриолет.

Отпуснах малко газта. В двубой с Килкорс той щеше да има преимущество, защото аз трябваше едновременно да карам и да стрелям. Видя ми се разумно да поддържам същата дистанция, докато стигнем населено място, което беше неизбежно. Още нямаше полунощ. По улиците на кое да е градче щеше да има хора, дежуреха и полицаи. Тогава можех по-лесно да ги доближа и да ги спипам.

Минахме няколко километра, преди да надушат какво кроя. Жълтият кабриолет намали, спря направо и затвори пътя като барикада. Килкорс и момичето изскочиха и се скриха зад него.

За миг ме изкуши мисълта да се забия в тяхната кола, но бързо се усетих, натиснах педала и спрях. Завъртях прожектора и осветих добре кабриолета.

Килкорс стреля над предния капак и прожекторът се разклати силно, но стъклото остана здраво. Разбира се, първо щяха да стрелят по него...

Свит в колата, събух обувките си и захвърлих палтото, докато чаках да уцелят.

Удари го третият куршум.

Изгасих фаровете, скочих на пътя и хукнах напред. Спрях чак при кабриолета. Най-простият и сигурен номер, който може да се измисли.

Килкорс и момичето се бяха взирали дълго в силната светлина на прожектора и когато той угасна заедно с фаровете, на очите им бе необходима поне минута или дори повече, за да свикнат с тъмнината. Едва ли бяха чули стъпките ми по прашния път, тъй като тичах по чорапи, и сега ни делеше само една кола. Само че аз го знаех, а те не.

Някъде откъм радиатора дочух гласа на Килкорс.

– Ще се опитам да го изненадам отстрани, по канавката. Стреляй по него от време на време, за да му отвличаш вниманието.

– Не го виждам – оплака се тя.

– След малко ще виждаш по-добре. Засега стреляй към колата, и толкова.

Промъкнах се до радиатора, а тя гръмна над главата ми срещу празната кола.

Килкорс пълзеше към канавката от южната страна на шосето. Свих крака, готов да скоча върху него и да го халосам с пистолета по главата. Не исках да го убивам, но трябваше бързо да го обезвредя. Тогава сили-те щяха да са равни. Момичето не беше по-малко опасно от Килкорс.

Докато се канех да скоча, Килкорс, подтикнат от някакво усещане за опасност, обърна глава назад и ме видя или по-скоро зърна сянката ми.

Вместо да се хвърля напред, стрелях.

Не погледнах дали съм улучил. От толкова близо едва ли бих пропуснал. Свит одве, пролазих зад кабриолета и зачаках.

Мадамата направи това, което сигурно и аз бих сторил на нейно място. Нито стреля, нито тръгна натам, откъдето бе дошъл изстрелът. Реши, че след като съм спрял Килкорс да мине по канавката, ще заобиколя и ще я нападам в гръб. Тя също се промъкна до задната част на кабриолета, за да ме изненада откъм колата на Аксфорд.

Припъзля до ръба и прекрасното ѝ носле опря в дулото на моя патлак, който я чакаше готов.

Тя изпищя уплашено.

Жените не винаги действат разумно, дори срещу тях да е насочен револвер. Затова веднага сграбчих ръката, в която държеше пистолета, и добре направих. Тя натисна спусъка, но показалецът ми се заклеши под ударника. Измъкнах и оръжието и внимателно освободих пръста си.

Но тя не падна по гръб. Без да се притеснява от револвера срещу нея, се обърна и хукна към горичката, която тъмнееше встрани от пътя.

Когато се опомних от този любителски ход, пъхнах двата патлака в джобовете и се втурнах след нея. Босите ми пети се натъртиха.

Хванах я, докато се опитваше да прескочи някаква телена ограда.

– Хайде стига сме се гонили! – скастрих я, стиснах едната ѝ китка с лявата ръка и я задържах обратно към кабриолета. – Големи хора сме, не се дръж детински.

– Ох, боли.

Знаех, че ме будалка, знаех, че е виновна за смъртта на четирима или петима души, но въпреки това разхлабих пръсти и стигнахме до колата, хванати за ръка почти като приятели. Тя не се противеше и без да пускам китката ѝ, включих фаровете. Килкорс бе паднал точно пред тях с лице в пръстта, с единия крак свит в коляното.

Оставих момичето в средата на светлинния сноп.

– Стой така – наредих ѝ. – Ако мръднеш, стрелям в крака.

Намерих пистолета на Килкорс, прибрах го, после приклегнах да го огледам.

Тялото му изстиваше, куршумът го беше ударил малко над тила.

– Мъртъв ли е?... – едва проговори тя.

– Да.

Загледа се в него и потрепери.

– Горкият Фаг – прошепна.

Казах вече, че беше много красива, но на бялата светлина на фаровете изглеждаше къде по-прелестна. Можеше да събуди налудничави мисли дори в главата на един никакъв ловец на джебчий като мен. Беше направо...

Може би затова я сразях саркастично:

– Да, горкият Фаг и горкият Хук, и горкият Тай, да не говорим за още по-горкия банков куриер от Лос Анджелес. Ами горкият Бърк?

Изредих имената на всички, за които знаех, че са хлътвали по нея и това им е коствало живота.

Не се ядоса. Погледна ме с големите си сиви очи, в които не можех да проникна. Под буйната боядисана коса изящното ѝ лице беше тъжно.

– Сигурно наистина мислиш, че... – започна тя. Но вече ми беше писнало от сълзливи истории.

– Хайде – прекъснах я. – Засега ще оставим Килкорс и колата тук.

Без да продума, тя се качи в големия автомобил на Аксфорд и стоя мълчаливо, докато си връзвах обувките. На задната седалка намерих някаква дреха.

– Загърни се с това. Предното стъкло се строши. Ще измръзнеш.

Тя безмълвно изпълни заръката ми, но когато заобиколих кабриолета и подкарах на изток, ръката ѝ леко докосна моята.

– Няма ли да се върнем в „Бялата хижа“?

– Не, отиваме в Редууд Сити, в околния затвор.

В пълно мълчание продължихме около километър. Усещах, че през цялото време изучавахме грубия ми профил. После ръката ѝ пак се плъзна върху моята, тя се притисна до мен и дъхът ѝ стопли бузата ми.

– Би ли спрял за малко? Трябва да... ти кажа някои неща.

Отбих встрани от пътя и се обърнах, за да мога да я гледам в очите.

– Преди да започнеш – предупредих я, – искам да знаеш, че ще слушам само ако говориш по случая с Пангбърн. Отклониш ли се дори с едно изречение, продължаваме за Редууд Сити.

– Не те ли интересува какво стана в Лос Анджелес?

– Не. Това приключи. Ти, Хук Райърдан, Тай Чунтау и Куеърви бяхте еднакво виновни за смъртта на куриера. Нищо, че убийството извърши Хук. Той и Куеърви умряха онази вечер, когато се надлъгнахме в къщата на Търк Стрийт. Тай увисна на въжето миналия месец. Сега и ти ми падна в ръцете. За китаеца имаше достатъчно доказателства да го пратят на бесилото. Срещу теб има дори повече. Тази история е ясна.

Ако искаш да ми кажеш нещо ново около смъртта на Пангбърн, ще те изслушам. Ако не...

Посегнах да запаля двигателя.

Пръстите ѝ стиснаха леко ръката ми и това ме спря.

– Ще ти кажа всичко – рече тя нетърпеливо. – Искам да знаеш истината. Бездруго ще ме закараш в Редууд Сити. Не мисли, че се залъгвам с глупави надежди. Но държа да научиш истината. Не знам защо, за мен е много важно за каква ме взимаш...

За миг гласът ѝ заглъхна съвсем.

После заговори бързо, сякаш се боеше нещо или някой да не я прекъсне, преди да стигне до края. Седеше леко приведена и прекрасното ѝ лице бе съвсем близо до моето.

– Като избягах от къщата на Търк Стрийт онази вечер, докато се боричкахте с Тай, смятах да се махна от Сан Франциско. Имах няколко хиляди долара, щяха да ми стигнат на първо време, където и да отида. После си помислих, че вие сигурно чакате да се покажа някъде, затова реших да остана тук. За една жена не е трудно да измени външния си вид. Имах яркочервена коса, кожата ми беше много бяла и се обличах в пъстри дрехи. Само боядисах косата си, не излизах без руж на лицето и смених гардероба си с дрехи в по-тъмни тонове. Взех под наем един апартамент на Ашбъри Авеню под името Джийн Делано и ето ме съвсем друга.

Знаех, че едва ли някой ще ме познае в този вид, но за собствено спокойствие предпочетох известно време да стоя у дома. За да минава по-бързо времето, се заредих с книжки. Така попаднах на стихосбирката на Бърк. Обичаш ли поезия?

Кимнах неопределено. Фарове на задаващ се автомобил ни осветиха. Беше първата кола, която срещаме, откакто тръгнахме от „Бялата хижа“. Отиваше към Хафмун Бей. Тя изчака да отmine и продължи.

– Разбира се, Бърк не беше гений, но в неговите стихове имаше нещо, което проникваше в мен. Написах му за това в едно кратко писмо и го изпратих до издателството. След няколко дни получих отговор от него и разбрах, че живее в Сан Франциско. Преди това не знаех.

Разменихме си няколко писънца, той пожела да се видим и така се запознахме. Не мога да кажа дали го обичах, поне в началото. Харесваше ми. По едно време наистина мислех, че го обичам, замаяна от неговата любов към мен и поласкана, че излизам с известен поет. Обещах му да се оженим.

Не му бях разказала нищо за себе си, сега виждам, че и да съм го

сторила, това нямаше да промени отношението му към мен. Боях се да му кажа истината, а не исках и да го лъжа, затова мълчах.

Тогава на улицата случайно ме видя Фаг Килкорс. Познал ме въпреки боядисаната коса и дрехите. Фаг не беше кой знае какъв умник, но нищо не убягваше от погледа му. Не го виня. Такъв си беше. Проследил ме до вкъщи и един ден цъфна на вратата. Казах му, че ще се омъжвам и смятам да стана добра съпруга. Сглупих. Това го ядоса. Ако му бях рекла, че съм се хванала с Бърк, за да го праметна, той щеше да ме остави на мира. Но щом чу, че ще скъсвам със занаята, се озлоби. Знаеш как е с престъпниците – или си с тях, или те нарочват за жертва. Щом вече не бях престъпничка, Фаг ми предложи друга игра.

Той проучил добре кои са роднините на Бърк и направо започна да ме изнудва – да му дам двайсет хиляди или щял да ме предаде на полицията. Знаеше, че ме търсят под дърво и камък заради оная история с ценните книжа. Нямаше, къде да мърдам. Не можех да се скрия от Фаг, нито да избягам. Казах на Бърк, че много ми трябват двайсет бона. Той нямаше толкова, но можеше да намери. Само след три дни ми даде чек за парите. Нямах понятие откъде ги беше взел, но и да знаех, това нищо не променяше. Така или иначе, ми трябваха.

Същата вечер Бърк ми призна как се е сдобил с тях – беше подправил подписа на зет си. Беше размислил и се боеше, че ако измамата бъде открита, ще ме хванат заедно с него и двамата ще сме еднакво виновни. Не съм светица, но не съм и чак толкова покварена, че да го оставя да си сложи главата в торбата, без да знае за какво. Разказах му всичко. Той не се уплаши. Настоя да дадем парите на Килкорс, за да не ми досажда, и после да помислим как да уредим по-нататъшната ми безопасност.

Бърк беше сигурен, че зет му няма да го издаде на властите за фалшификацията, но настоя за всеки случай да сменя жилището и името си и за известно време да се покрива, докато Аксфорд преглътне измамата. Но след като той си тръгна, аз реших нещо друго на своя глава. Наистина харесвах Бърк – достатъчно, за да не го оставя да бъде изкупителна жертва, без да опитам да го спася. Освен това не разчитах, че Аксфорд ще прояви такова благоволение. Ако не станеше нещо непредвидено, той щеше да открие измамата чак в началото на следващия месец, когато му дадат чековете. Това ми даваше почти цял месец, за да оправя нещата.

На следващия ден изтеглих всичките си пари от банката. Писах на Бърк, че спешно са ме извикали в Балтимор, и оставих следи, които да водят натам – един приятел прибра багажа ми и изпращаше вместо мен

писмата. После отидох при Джоуплин и го помолих временно да ме приюти. Погрижих се Фаг да разбере къде съм и когато се домъкна, му казах, че до два дни ще получа парите.

Той идваше почти всеки ден и ставаше все по-лесно да го увещавам да изчака. Но времето ми изтичаше. Много скоро писмата на Бърк щяха да започнат да се връщат от измисления адрес, който му дадох, и ми се искаше да съм наблизко, за да не направи някоя глупост. Ала не желяех да му се обадя, преди да мога да му върна парите, та да скрие измамата навреме.

Фаг постепенно налапваше въдицата, но все още не бе узрял за онава, което смятах да направя. Не щеше да се откаже от двайсетте бона – те през цялото време си бяха у мен, – докато не му обещаая да работим в комбина. Все още смятах, че съм влюбена в Бърк, и хич не ми се искаше да се забърквам с Фаг.

Тогава Бърк ме видя една вечер – беше неделя. Един-единствен път допуснах непредпазливост. Отидох в града с колата на Джоуплин – онзи, жълтия кабриолет, дето го оставихме на пътя. И късметът ми изневери – налетях право на Бърк. Казах му истината, от игла до конец. Той призна, че наел частен детектив да ме търси. Детинска работа – хич не му дошло наум, че всеки копой ще надуши банковата измама. Сигурна бях, че до ден-два подправеният чек ще излезе наяве. Знаех си!

Бърк съвсем се отчая, когато му го казах. Изпариха се всичките му надежди, че Аксфорд ще му прости. Не можех да го оставя в това състояние. Щеше да издрънка всичко на първия срещнат. Затова го доведох у Джоуплин. Смятах да го скрия при мен за няколко дни, да видим как ще се развият нещата. Ако във вестниците не се появеше нищо за фалшивия чек, значи Аксфорд е потулил работата и Бърк можеше да си иде у дома и да се опита да уреди въпроса. От друга страна, ако историята се раздуеше, и Бърк, и аз трябваше да си търсим постоянно скривалище.

Във вторник вечерта и в сряда сутринта всички вестници писаха за изчезването му, но нямаше нито дума за чека. Това беше добре, но решихме да изчакаме още един ден, за по-сигурно. Фаг Килкорс, естествено, вече беше налапал здраво въдицата и макар че трябваше да му дам парите, все още имах шанс да си ги взема обратно – поне по-голямата част – и продължавах да го баламосвам. По-трудно ми беше да държа Бърк настрана, защото си мислеше, че има някакво право над мен и ревността го правеше непоносим. Помолих Джебчията да го посплаши и той се укроти.

Тази вечер един от хората на Джоуплин дойде и ни каза, че някой си

Дебелия Граут, който от две седмици киснел в кръчмата, явно проявявал интерес към нас. Показаха ми го, аз уж случайно се завъртях из заведението и седнах на една маса близо до неговата. Абсолютна отрепка, както може би знаеш. Веднага се натресе при мен и след половин час вече знаех, че ни е изпял с Бърк пред теб. Не го каза направо, но на мен всичко ми стана ясно.

Качих се горе и казах на останалите. Фаг искаше веднага да пречукаме и Граут, и Бърк. Но аз го убедих да не го прави. Това нямаше с нищо да помогне, а заради мен Граут бе готов да се хвърли от скала в морето. Поне си мислех, че съм убедила Фаг, но... В крайна сметка решихме ние с Бърк да вземем кабриолета и да се махнем, а когато дойдеш ти, Дебелия Граут да ти каже, че се е припознал с други, можеше да посочи, когото си иска. Докато си взимах палтото и ръкавиците, Бърк отишъл сам при колата и там Фаг го застрелял. Честен кръст, не предполагам, че ще го направи! Ако знаех, нямаше да му позволя! Повярвай ми, говоря истината! Не бях чак Толкова влюбена в Бърк, но след онова, което стори за мен, не бих дала с пръст да го пипнат!

Но като стана така, няха изход – трябваше да съм с другите. Накарахме Граут да ти каже, че и тримата сме били на терасата, когато са убили Бърк, инструктирахме и още няколко души за същото. Тогава се появи ти и ме позна. Скапан късмет – да дойде единственият детектив в Сан Франциско, който ме познава!

Останалото го знаеш – как Дебелия Граут изгаси лампата зад гърба ти и как Джоуплин те задържа, докато се доберем до колата. Когато ти тръгна след нас, Граут сам предложи да те спре на пътя, за да можем да се измъкнем, и сега...

Гласът ѝ заглъхна и тя леко потрепери. Дрехата, която ѝ дадох, се бе смъкнала от голите рамене. Дали защото беше толкова близо до мен, и аз настръхнах. От притеснение пръстите ми не можеха да открият цигара в джоба, накрая измъкнах една съвсем смачкана.

– Това е всичко, което обеща да изслушаш – промълви тя смирено. – Исках да го знаеш. Ти си мъж на място, но нещо ми...

Изкашлях се малко пресилено и ръката, с която държах изкривената цигара, спря да трепери.

– Хайде, сестро, не се отпускаяй – рекох бодро. – Дотук изпипа всичко както трябва и сега ще вземеш да го развалиш с тъпотии.

Тя се разсмя – горчиво, спонтанно и малко отегчено, после приближи още повече лицето си до моето и сивите ѝ очи станаха нежни и замечтани.

– Ах, ти, дебело детективче, дето не ти знам името – в гласа имаше уморен присмех, – мислиш, че това са номера, нали? Че се опитвам да те изработя, за да ме пуснеш? Може и така да е. Щях да го направя, ако имаше мегдан. Но... Мъжете ме намираха за красива и аз ги въртях на малкия си пръст. Такива сме жените. Много мъже са ме обичали и можех да правя с тях, каквото си поискам, затова ги презирах. И накрая се появява едно дебело детективче, дори не знам как се казва, и се държи с мен, все едно съм някоя стара чанта... Нима можех да устоя и да не му обърна внимание? Такива сме ние, жените. Толкова ли съм невзрачна, че един мъж може да ме гледа без всякакъв интерес? Толкова ли съм грозна?

Поклатих глава.

– Всъщност не изглеждаш зле.

Постарях се гласът ми да е толкова небрежен, колкото думите.

– Животно! – изсъска тя и пак ми се усмихна нежно. – И все пак само заради това отношение седя тук и разкривам душата си пред теб. Ако ме беше прегърнал, ако ме беше притиснал до гърдите си, ако ми беше казал, че няма да ида в затвора, щях да се радвам, разбира се. Но дори само малко да се бе разкиснал, после щеше да си само един от многото мъже, които съм познавала – от онези, дето се влюбват и ги използват, а после ги сменят с други. Но точно защото не правиш това и защото си абсолютно дърво, аз те желая. Такива работи, детективче трътлесто... Щях ли да ти говоря така, ако се преструвах?

Изръмжах неопределено и едва се съдържах да не оближа с език пресъхналите си устни.

– Сега ще ида зад решетките, ако наистина си онзи непревземаем мъж, който събуди у мен такава любовна страст. Но мога ли преди това да получа едно чистосърдечно признание от твоя страна – че съм нещо повече от жена, която „не изглежда зле“? Или поне само намек, че ако не бях затворничка, пулсът ти щеше леко да поскочи, щом те докосна? Влизам в пандиза задълго, може дори да увисна на въжето. Не може ли да го сторя с пощадена суетност? Направи нещо, да не си мисля после, че съм издрънкала всичко това пред мъж, който през цялото време просто се е отегчавал.

Клепачите се спуснаха до средата на сребърносивите ѝ очи, главата ѝ се отпусна назад и видях как една артерия пулсира на бялото ѝ вратле. Устните ѝ бяха застинали неподвижни и полуотворени след последните думи. Пръстите ми се впиха в меката бледа плът на раменете ѝ. Тя изви глава още по-назад, очите ѝ се притвориха и ръката ѝ се плъзна по

рамото ми.

– Красива си като пъкля! – изкрещях дивашки в лицето ѝ и я блъснах към вратата.

Имах чувството, че цял час се борих със стартера и скоростите, преди да подкарам колата с пълна газ по шосето към окръжния затвор „Сан Матео“.

Тя застана изправена на седалката, загърната в дрехата, дето ѝ бях дал. Присвивах очи срещу вятъра, който бръснеше лицето и косата ми, и счупеното предно стъкло върна мислите ми към Дебелия Граут.

Дебелия – най-известният шубелия от Сиатъл до Сан Диего, стоеше твърдо пред летящия срещу него метален звяр с по един безпомощен пистолет във всяка ръка. Жената до мен го бе пратила на смърт! Дори този полу човек бе хлътнал по нея! Едно нищожество, което мислеше само как да докопа малко дрога, отиде ей-така на заколение, само и само тя да се измъкне. Тя – жената, чиито рамене бях сграбчил и устните ми почти докосваха нейните!

В последния миг успях да избегна една дупка, но удържах колата на шосето.

Влязохме в някакво градче. Минувачите бягаха от връхлитащия ги автомобил, обръщаха след нас учудени лица, уличните светлини се отразяваха в сълзите, които вятърът изтискваше от очите ми. Полузаслепен, пропуснах отклонението, което търсех, обърнах колата и отново излязохме на открито.

В подножието на един дълъг полегат хълм забих рязко спирачки и настъпи пълна тишина.

– На всичко отгоре си лъжкия! – изкрещях в лицето на момичето.

Знам, че беше глупава, но не можех да се съържа.

– Пангбърн не е вписал името на Аксфорд в чека. Той изобщо не е имал представа за това. Ти си се лепнала за него, защото си разбрала, че зет му е милионер. Измъкнала си от него всичко, което е знаел за сметката на Аксфорд в „Голдън Гейт Тръст“. После си откраднала влоговата книжка на Пангбърн – прерових жилището му и не я открих никъде, – Прехвърлила си парите на негово име с подправения чек на Аксфорд, защото така касиерът е нямало да се усъмни. На другия ден си завела Пангбърн в банката, каза си му, че трябва да внесеш някакви пари. Присъствието му там, до чека с неговия фалшифициран подпис, е било необходимо, за да не те заподозрат в измама. Заела си, че Пангбърн е джентълмен и няма да се интересува какви пари внасяш.

След това си скалпила историята с пътуването до Балтимор. Той

ми каза истината – такава, каквато я знаеше. В неделя вечерта сте се срещнали, може да е било случайно, а може би не. Не е толкова важно. Закарала си го при Джоуплин и с разни измишльотини си успяла да го убедиш да остане там няколко дни. Не е било трудно, защото не е знаел нищо за подправените чекове. Ти и твоето приятелче Килкорс сте се сетили, че ако Пангбърн умре, никой няма да разбере, че друг е фалшифицирал чека на Аксфорд, никой няма да се усъмни и във втория подправен чек. Искали сте да се отървете от него без излишен шум, но когато Дебелия се е изпуснал, че съм тръгнал за ханчето, е трябвало да го застреляте. Такава е истината!

През цялото време тя ме гледаше спокойно и нежно със сивите си очи, сребърният им оттенък едва-едва потъмня и лека болка склочи веждите над тях.

След като се навиках до прегракване, подкарах отново колата.

Преди да влезем в Редууд Сити, тя отпусна само за миг ръката си върху моята, потупа ме два пъти и си я прибра.

Докато я записвах в пандиза, не я погледнах. Мисля, че и тя избягваше да ме гледа. Записаха я като Джийн Делано. Отказа да прави признания, докато не се види с адвокат. Всичко приключи за няколко минути.

Когато я поведоха към вратата, тя се спря и попита дали може да ми каже нещо лично.

Оттеглихме се в най-отдалечения ъгъл на помещението.

Приблужи устни до ухото ми – дъхът ѝ стопли бузата ми, както преди това в колата – и прошепна най-гадния епитет в английския език.

После тръгна към килията.

КРАЙ

© 1924 Дашиъл Хамет
© 1997 Георги Шарабов, превод от английски

Dashiell Hammett
The Girl with Silver Eyes, 1924

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация

Дашиъл Хамет. Детектив от „Континентъл“
Издателство „Лъчезар Минчев“, 1997
Американска. Първо издание
Превод от английски Георги Шарабов, 1997
Автор на предговора Стивън Маркъс
Превод на предговора Стоянка Сербезова, 1997
Редактор Лъчезар Минчев
Художествено оформление Николай Пекарев
Технически редактор Езекил Лападатов
Коректор Евгения Джамбазова
Излязла от печат юни 1997 г.
Формат 84×108/32. Печатни коли 18,5
Предпечатна подготовка: „Компютър Арт – Бояджиев“, София
ISBN 954-412-033-5

Dashiell Hammett. The Continental Op
Vintage Books, A Division of Random House, New York, 1975

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8308>]